

Arrest

nr. 247 808 van 20 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 november 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 13 november 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 maart 2020 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 15 juni 2020.

1.3. Op 14 juli 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 22 juli 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J. D. P. E., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1993 in Bogotá. Daar woonde u een deel van uw kindertijd, om vervolgens toen u zes jaar oud was naar het departement Cauca te verhuizen. Een tijd later trok u opnieuw naar Bogotá. In 2009 verbleef u samen met uw broer een jaar bij familie in Popayan, departement Cauca. In 2010 verhuisde u opnieuw naar Bogotá om er uw studies af te maken, na het middelbaar onderwijs volgde u immers een bijkomende opleiding in muziekproductie. U werkte vervolgens als archiefbeheerder in verschillende kantoren in Bogotá. In 2015 trok u naar Cali, waar u werkte in de zaak van uw oom. Vervolgens verhuisde u in 2016 opnieuw naar Bogotá, waar u tot uw vertrek samen met uw moeder, M. A. E. A., en uw stiefvader woonde. U heeft tevens een halfzus langs vaders kant die in Medellín woont en een broer, J. A. P.E., die in 2017 verhuisde naar Argentinië. In Bogotá werkte u bij een evenementenorganisatie en als hulpkok. Daarnaast draaide u ook geregeld muzieksets als dj op verschillende feestjes in Bogotá.

Op 28 oktober 2000, u was toen zeven jaar oud, overleed uw vader ten gevolge van een vliegtuigongeluk niet ver van Bogotá. Voor zijn dood werkte hij als handelaar, een job waarvoor hij het hele land doorkruiste. Uw vader was, en uw familie is op dit ogenblik nog steeds, in het bezit van een aantal gronden in het departement Cauca. Omwille van zijn werk kreeg uw vader te maken met bedreigingen vanwege de Farc, die hem vroegen om goederen voor hen te transporteren. Dit weigerde hij consequent. Na het vliegtuigongeluk waarbij uw vader het leven liet, gingen de bedreigingen verder aan het adres van uw moeder in de vorm van pamfletten, waarvan er een aantal verloren zijn gegaan met de tijd. In 2009 kwam er bij uw moeder thuis in Bogotá opnieuw een pamflet vanwege de Farc aan, waarin men uw gezin aanmaant om zich aan te sluiten bij de organisatie, alsook om hen economisch te steunen. Jullie besluiten om vanaf dat moment elke verdere bedreiging bij te houden. Na deze brief trokken u en uw broer uit veiligheidsoverwegingen naar Popayan, departement Cauca, om er ongeveer een jaar te verblijven bij een oom die gepensioneerd politieagent is.

In juli 2017 komt er opnieuw een pamflet aan bij jullie thuis in Bogotá, waarin jullie onder druk gezet worden om mee te werken. Wederom gaat het om een pamflet dat afkomstig is van de Farc. Uw broer vertrok daaropvolgend naar Argentinië. Hij deed er nooit een verzoek om internationale bescherming, maar verblijft op dit ogenblik nog steeds illegaal in het land.

Een laatste pamflet geadresseerd aan uw moeder en jullie gezin, bereikte jullie op 22 oktober 2019. Het pamflet, waarin de Farc jullie nogmaals aanmaant om zich aan te sluiten, kwam aan in het huis van uw grootmoeder in La Balsa, departement Cauca. Na het ontvangen van deze brief verwittigde uw familie onmiddellijk uw moeder, jullie woonden op dat ogenblik samen in Bogotá, dat er een aan jullie gerichte bedreiging was aangekomen. U en uw moeder besloten daaropvolgend dat het voor u beter zou zijn om Colombia te verlaten. Jullie namen tevens contact op met een advocaat, die jullie het advies gaf om een aangifte te doen bij het parket. Een week later legden u en uw moeder een klacht neer bij La Fiscalía. U komt in de tussentijd niet meer buiten en brengt alle nodige documenten in orde voor uw vertrek.

Op 5 november 2019 verliet u Colombia, u reisde met het vliegtuig naar Amsterdam en vervolgens met de trein naar België. Vervolgens deed u op 13 november 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u dat u gedwongen zal worden om zich aan te sluiten bij de Farc.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u twee originele documenten neer, met name uw origineel paspoort en uw originele identiteitskaart. De andere neergelegde stukken betreffen zonder enige uitzondering allemaal kopieën: twee algemene pamfletten vanwege de FARC, een pamflet uit 2009 gericht aan uw moeder vanwege de FARC, een pamflet uit 2017 gericht aan uw gezin vanwege de FARC, een pamflet uit 2019 gericht aan uw gezin vanwege de FARC, enkele foto's van de broer van uw vader en info over zijn verdwijning in 1979, en enkele foto's van de neef van uw vader, de overleden FARC-commandant (...). Na het persoonlijk onderhoud op het CGVS legde u via uw advocaat een mail voor met daarin bijkomende documenten in bijlage: de eerste pagina van een aangifte bij La Fiscalía, foto's van een document in verband met een onroerende voorheffing op de gronden van uw familie in de gemeente Buenos Aires, departement Cauca, en een foto van een eigendom van uw familie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Daarbij is het CGVS van oordeel dat u niet kan aantonen dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren, of dat u een reëel risico op ernstige schade zoals gedefinieerd in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen omwille van de dreigpamfletten aan uw adres vanwege de Farc. U legt deze pamfletten als bewijs neer. In eerste instantie kan hierbij al vermeld worden dat u niet de originele dreigpamfletten neerlegt maar louter kopieën die geen enkele bewijswaarde hebben gezien kopieën gemakkelijk via allerlei knip- en plakwerk kunnen gefabriceerd worden. Los hiervan kunnen nog andere vaststellingen gemaakt worden die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende de door u voorgehouden vrees.

Vooreerst merkt het CGVS op dat uw familie reeds meer dan twintig jaar te maken kreeg met de Farc, zonder dat daar noemenswaardige consequenties aan verbonden kunnen worden (CGVS, p. 11-12, p. 14). Ook aan de zogenaamd gerichte dreigpamfletten die uw gezin ontving (CGVS, p. 11-12) is nooit verder gevolg gegeven en deze hebben nooit in grote mate uw leven verstoord. Integendeel, u bent na het arriveren van het pamflet in 2017 gewoon verder gegaan met uw leven in Bogotá. Uw broer besloot te emigreren, u koos er echter voor om in dezelfde stad te blijven wonen, alsook om gewoon opnieuw aan het werk te gaan zonder ook maar enige melding te maken van de aan u geadresseerde bedreiging bij de Colombiaanse autoriteiten en mogelijke bescherming te zoeken (CGVS, p. 15, p. 19). Bovendien was u in deze jaren tot vlak voor uw vertrek tevens erg actief als dj op verschillende evenementen en bijeenkomsten in Bogotá (CGVS, p. 6). U maakte voor dergelijke optredens steeds openlijk reclame op uw publiek facebookprofiel om op die manier zo veel mogelijk mensen uit te nodigen op deze evenementen (zie voorbeelden toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Daarbij werd steeds het adres, alsook uw volledige naam en artiestennaam, openlijk vermeld. Het feit dat u steeds een relatief normaal leven kon leiden en daarbij allerminst de publieke aandacht schuwde maar integendeel net erg in de belangstelling liep als dj, ondermijnt de ernst en de actualiteit van de vrees die u verklaart te hebben. Dat het desondanks gedurende meer dan twintig jaar klaarblijkelijk bij algemene en eerder vrijblijvende pamfletten bleef – in de veronderstelling dat deze echt zouden bestaan hebben – laat sterk vermoeden dat deze personen in wezen eigenlijk niet de bedoeling hadden/hebben om u werkelijk te treffen.

Daarenboven is het belangrijk om op te merken dat het laatste pamflet gericht aan uw moeder en gezin, dat zou dateren van 22 oktober 2019, zowaar niet is aangekomen in Bogotá, waar u sinds 2016 onafgebroken hebt gewoond (CGVS, p. 14, p. 15, p. 16, p. 18-19). Dit laatste pamflet zou zijn gearriveerd in La Balsa, Cauca, bij uw grootmoeder. Ondanks het feit dat u, zoals hierboven reeds beschreven, nooit geheimzinnig heeft gedaan over Bogotá als uw verblijfplaats, heeft dit pamflet u werkelijk nooit rechtstreeks kunnen bereiken. U zou pas vanuit tweede hand op de hoogte zijn gebracht door uw familie in La Balsa, waardoor er kan vermoed worden dat men u werkelijk niet in het vizier heeft (CGVS, p. 16). Er kan tevens worden vastgesteld dat zowel uw moeder en stiefvader, als uw grootmoeder en familie nog steeds op dezelfde adressen in respectievelijk Bogotá en La Balsa wonen (CGVS, p. 7, p. 20), en dat zij na 22 oktober 2019 geen pamflet meer kregen en nooit verdere problemen hebben gekend en het tot op heden goed gaat met hen (CGVS, p. 9, p. 18). Dit alles laat toe te concluderen dat de door u gestelde problemen niet in die mate ernstig zouden zijn als u tijdens het persoonlijk onderhoud beweert.

Daarnaast dient het CGVS aan te stippen dat uw verklaringen omtrent het ontvangen van het tweede dreigpamflet in het jaar 2017 onvoldoende consistentie vertonen tijdens het persoonlijk onderhoud hetgeen bijkomend een smet werpt op uw geloofwaardigheid. . Aanvankelijk verklaarde u dat deze dreigbrief uw gezin bereikte in juli 2017 bij jullie thuis in Bogotá (CGVS, p. 12, p.13). Wanneer het CGVS u vervolgens om meer gedetailleerde beschrijvingen vroeg omtrent de gebeurtenis in 2017, verklaarde u echter tot tweemaal toe ten stelligste dat het dreigpamflet dat uw gezin toen bereikte, aankwam bij het huis van uw grootmoeder in La Balsa, departement Cauca, en dat een neef vervolgens contact opnam om jullie gezin te verwittigen (CGVS, p. 15). Geconfronteerd met bovenstaande tegenstrijdigheid, ontkende u dat deze dreigbrief arriveerde bij het huis van uw grootmoeder in La Balsa en beaamde u wederom dat het pamflet wel degelijk in Bogotá zou zijn aangekomen (CGVS, p. 19). Het louter

ontkennen van deze tweede verklaringen (CGVS, p. 15) en het volharden in de eerste (CGVS, p. 19), doet echter geen enkele afbreuk aan de duidelijke tegenstrijdigheid. Het CGVS is daarbij van mening dat deze tegenstrijdigheid onmogelijk als een loutere verspreking kan worden weggezet, gezien de uitgebreidheid van uw verklaringen omtrent de daaropvolgende gebeurtenissen, namelijk hoe deze dreigbrief sterke emoties bij uw gezinsleden veroorzaakte, alsook de aanleiding vormde voor de beslissing van uw broer om Colombia te verlaten. Ook kan worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw opeenvolgende woonplaatsen in Colombia geen eenduidige verklaringen kan afleggen. Aanvankelijk vermeldde u dat u in 2015 vanuit Bogotá richting Popayan trok om er een jaar te verblijven, nadat u eerder ook reeds in 2009 naar Cali was verhuisd (CGVS, p. 5). Later zou plots blijken dat u niet in 2015, maar in 2009 samen met uw broer naar Popayan bent verhuisd om er naar aanleiding van de dreigbrief voor uw veiligheid bij een oom, een politieagent op rust, te verblijven (CGVS, p. 15). Het is merkwaardig dat u initieel niet uw juiste verblijfadressen kan opgeven, te meer omdat de desbetreffende verhuizing een rechtstreeks gevolg zou zijn geweest van uw problemen en dus rechtstreeks te linken is aan uw asielrelaas. Indien u werkelijk een aanzienlijke afstand diende te verhuizen voor uw veiligheid naar aanleiding van een bedreiging en daarbij gedurende een jaar afscheid diende te nemen van uw moeder, moet een dergelijke gebeurtenis ongetwijfeld een stevige impact gehad hebben, waardoor het des te meer doet verbazen dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt. Het hoeft bijgevolg geen verder betoog dat door dergelijke incoherenties de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op verder de helling komt te staan.

Volledigheidshalve kan bovendien worden toegevoegd dat uw relaas tevens een markante incoherentie vertoont met betrekking tot uw paspoort. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de nodige reisformaliteiten pas in orde bracht nadat het laatste pamflet u had bereikt (CGVS, p. 17). Het pamflet daterende van 22 oktober 2019 zou de directe aanleiding hebben gevormd voor uw vertrek uit Colombia. Daarbij verklaarde u meermaals dat u het paspoort net voor uw vertrek uit Colombia hebt aangevraagd, zijnde eind oktober (CGVS, p. 10, p. 17). Er dient echter te worden vastgesteld dat het Colombiaans paspoort waarmee u de reis naar België maakte, reeds werd afgeleverd op 10 september 2019. Dit impliceert dat u reeds voor uw rechtstreekse vluchtaanleiding, dus voordat u door uw familie op de hoogte werd gebracht van het arriveren van het pamflet vanwege de Farc, desbetreffend paspoort heeft aangevraagd en ontvangen. Bijgevolg kan worden aangenomen dat er andere beweegredenen moeten hebben meegespeeld voor het verkrijgen van een paspoort en u reeds voor het arriveren van het vermeende laatste dreigpamflet uw vertrek uit Colombia begon te plannen. Uw algemene geloofwaardigheid wordt door deze vaststelling ondermijnd. Gezien u het aanvragen van uw paspoort vastknoopt aan de bedreiging die uitging van dit laatste pamflet (het pamflet dat uw familie ontving op 22 oktober 2019) waardoor u besloot uw land te verlaten, doet deze verklaring op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid wanneer vastgesteld wordt dat '20 september 2019' als datum van uitgifte op uw paspoort prijkt waardoor vast komt te staan dat u het paspoort al voor er zelfs maar sprake was van dit laatste pamflet aangevraagd had (zie kopie van paspoort in groene farde) (CGVS, p.10, 16-17).

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, uw Colombiaans paspoort en identiteitskaart, merkt het CGVS op dat uw identiteit niet wordt betwist. Met betrekking tot de foto's van de broer van uw vader die u voorlegt en de informatie over zijn aansluiting bij de Farc in 1979, kan gesteld worden dat u zich in uw relaas niet beroept op deze feiten, noch dat wat dit betreft een vrees in uw hoofde kan worden afgeleid. Ook de foto's van Farc-commandant T. M.C. en uw eventueel verwantschap zijn in wezen niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek. U legde tevens kopieën van twee pamfletten voor vanwege de Farc, die rondgingen in het dorp waar uw grootmoeder woont (CGVS, p. 12-13). Deze pamfletten zijn echter niet concreet naar u gericht, noch op eender welke manier aan u gelinkt en bovendien circuleerden deze in een andere regio, waardoor deze niet als relevant kunnen beschouwd worden inzake uw persoonlijke situatie. Wat de kopieën van de drie naar u gerichte pamfletten van de Farc betreft, wordt verwezen naar hierboven, waar uitgebreid wordt uiteengezet dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u ten gevolge van deze vermeende brieven een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade

volgens de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren. Zoals eerder al vermeld betreffen het bovendien 'kopieën' die sowieso weinig bewijswaarde hebben. U legde tevens foto's van een document van onroerende voorheffing neer waaruit blijkt dat uw familie in het bezit is van gronden in de gemeente Buenos Aires, departement Cauca, , alsook een foto van het huis. Deze bijkomende documenten zijn echter niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Wat tenslotte de eerste pagina van de klacht bij La Fiscalia betreft, merkt het CGVS op dat dit document, dat bovendien niet volledig is aangezien er pagina's ontbreken, weinig toegevoegde bewijswaarde bezit. Een aangifte geeft immers slechts een persoonlijke getuigenis weer, waardoor dit geenszins beschouwd kan worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen. Een aangifte bevat geen melding van vaststellingen die werden gedaan tijdens onderzoeksdaden en kan bijgevolg allerminst als een objectief verifieerbaar bewijs beschouwd worden. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van juni 2018 blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Republique de Colombia: Situation sécuritaire van 7 juni 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombie_situation_securitaire_20180607.pdf, en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf, blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander (regio Catatumbo), Arauca, de Pacific regio (Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco), Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 slechts 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen 458 burgerslachtoffers, waaronder doden en

gewonden. Het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld is bijgevolg zeer beperkt in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, namelijk 50 miljoen in 2019 <http://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population/>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, de Pacific regio, Antioquia, Zuid Cordoba en de zuidelijke grensregio afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 15/6/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 16/06/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Tevens meent verzoeker dat de commissaris-generaal een beoordelingsfout heeft gemaakt.

Verzoeker zet in het middel uiteen dat hij volhardt in zijn verklaringen en dat hij problemen vreest met de FARC die zijn familie sinds meer dan twintig jaar vervolgt. Verzoeker benadrukt dat hij meerdere keren is moeten verhuizen om zich te beschermen.

Om aan te tonen dat zijn familie afkomstig is uit de gemeente Buenos Aires en daar in het bezit is van gronden, heeft verzoeker twee documenten voorgelegd met betrekking tot de onroerende voorheffing op die gronden. Verzoeker merkt op dat de verwerende partij niet twijfelt aan het bezit van die gronden.

Verzoeker verwijst naar een verslag van 8 mei 2020 van de "Defensoria del Pueblo" dat hij als stuk 3 bij het verzoekschrift voegt. Daaruit volgt volgens verzoeker dat de Farc en andere gewapende groepen in die zone aanwezig zijn sinds de jaren '70 en daar geweld plegen tegen de lokale bevolking. Verzoeker vertaalt een stuk uit dit verslag dat handelt over de aanwezigheid van deze groeperingen eind jaren zeventig en in de jaren tachtig. Verzoeker vervolgt:

"In dit verslag uit de Defensoria del Pueblo een "alterta temprana" stellende dat er een mogelijkheid bestaat van mensenrechtenschendingen en schendingen van het internationale humanitaire recht in de gemeente van Buenos Aires. Zij verwijzen onder andere naar het gebruik door illegale gewapende groepen van middelen om de burgerbevolking te terroriseren, bv door het gebruik van pamfletten:

"In overeenstemming met de risicosituatie die is beschreven voor de gemeente Buenos Aires, geeft het Bureau van de Ombudsman deze Early Warning uit, gezien de mogelijkheid van mensenrechtenschendingen en IHR-schendingen, zoals: aanslagen tegen het leven, vrijheid en fysieke integriteit (met name gedwongen verdwijningen en selectieve en meervoudige moorden), effecten als gevolg van militaire acties (intimidatie of aanvallen tegen de openbare macht, gebruik van geïmproviseerde explosieven en confrontaties met de burgerbevolking), gebruik van methoden en middelen om terreur en intimidatie onder de burgerbevolking te genereren (directe en indirecte bedreigingen en pamfletten), gedwongen verplaatsing van de burgerbevolking, onder andere."

In dit verslag citeert de Defensoria del Pueblo in verband met de schendingen van het internationale humanitaire recht die plaats vinden in de gemeente Buenos Aires gedwongen rekrutering ("reclutamiento forzado").

Daarin staat verder vermeld dat er verschillende gewapende illegale groepen momenteel aanwezig zijn in de regio waaronder de "Disidencias de la FARC-EP Columna móvil Jaime Martínez » die daar een permanente aanwezigheid hebben.

Een identieke informatie is terug te vinden in het verslag "Overview of Violence Against Social Leaders in Colombia"⁴ gepubliceerd door de NGO Insight Crimes op 18 februari 2020 waarin te lezen staat dat het Noorden Cauca onder de controle is van FARC dissidenten:

« Cauca: The Murder Epicenter

The department hardest hit by the assassinations of social leaders in 2019 was Cauca, with 36 cases as of October. In the first three weeks of 2020, at least three victims were reported, with the most recent murder taking place in the municipality of Guapi.

While the situation is critical across the department, the dynamic of violence is different in each area.

Northern Cauca is under the control of FARC dissidents, specifically the Dagoberto Ramos Mobile Column, led by 'El Indio', and the Jaime Martinez Mobile Column, led by alias "Mayimbú". The latter is allegedly responsible for at least two massacres in November 2019, including the high-profile murder of mayoral candidate Karina Garcia in Suarez municipality.

Both groups maintain a non-aggression and cooperation pact in the department, where they run illegal mining and drug trafficking operations. They also control important routes, such as one heading down from Jamundi in the Valle del Cauca towards northern Cauca and the Naya River corridor leading to the Pacific Ocean.

Unlike the municipalities close to the Pacific, where violence has not been as severe, the situation in northern Cauca has intensified due to Indigenous and Afro-Colombian communities opposing their lands being used for coca crop cultivation and illegal mining."

Uit die bronnen blijkt dat het zeer aannemelijk is dat de familie van verzoeker, die in Buenos Aires verblijft, al sinds jaren en nog steeds momenteel door de FARC vervolgd is, die hen o.a. pamfletten doorstuurt/achterlaat met bedreigingen en die leden van de familie -waaronder hemzelf- probeert te rekruteren.

4. Uit de laatste Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia gepubliceerd door de UNHCR (September 2015) blijkt dat de FARC in staat zijn om burgers op het hele grondgebied te viseren, onder andere in steden zoals Bogota:

"(...)"

Op basis van die informatie is het dus totaal aannemelijk dat de familie van verzoeker bedreigingen heeft ontvangen vanwege de FARC niet alleen in La Balsa maar ook in Bogota.

5. Uit de COI Focus van de CEDOCA over de veiligheidssituatie in Colombia van 13 november 2019 blijkt, enerzijds, dat FARC steeds aanwezig zijn in Bogota -waar verzoeker als laatste woonachtig was-, anderzijds, dat er een vrij belangrijk aantal burgers vermoord en bedreigd werden door de verschillende groepen, waaronder de FARC dus, die aanwezig zijn in de stad:

In juli 2019 herhaalt de ombudsman zijn eerdere waarschuwingen over de aanwezigheid van Aguilas Negras, Los Rastrojos, Los Costenos, Los Paisas, FARC-EP en de ELN in de stad, vooral in de buurten Ciudad Bolivar, Bosa en Kennedy. Volgens het kantoor van de Ombudsman dienen deze drie buurten als logistieke centra voor illegale gewapende structuren. 330 Tijdens de eerste vier maanden van 2019 waren er in Bogota 299 moorden en 2.140 gevallen van bedreiging. Hiervan vonden 31 moorden en 123 gevallen van bedreiging plaats in Bosa, 34 moorden en 148 bedreigingen in Kennedy, en 57 moorden en 95 bedreigingen in Ciudad Bolivar. 331. In juni 2019 drukt de ombudsman tevens zijn bezorgdheid uit over vier lichamen die in stukken gesneden teruggevonden zijn in buurt Engativá in het westen van Bogota. (...)” (pp. 40-41)

Daaruit blijkt dat verzoekers vrees vervolgd te worden door de PARC in Bogota aannemelijk en eveneens actueel is.”

Verzoeker stelt vervolgens dat het niet correct is te stellen dat de pamfletten zijn leven nooit in grote mate hebben verstoord, verzoeker wijst erop dat hij meermaals moest verhuizen en dat zijn broer het land heeft verlaten. Dat hij is blijven werken, betekent niet dat het niet gevaarlijk was om te werken. Hij bleef als DJ in kleine events optreden omdat dit een manier was om zich “levend” te voelen.

Inzake zijn paspoort verduidelijkt verzoeker dat hij dit had aangevraagd met de bedoeling om zijn broer in Argentinië te gaan bezoeken. Na het ontvangen van zijn laatste pamflet heeft hij zijn plannen veranderd en beslist om naar België te komen.

Bij het verzoekschrift voegt verzoeker een nieuw document toe, namelijk een brief van de *Defensoria del Pueblo* naar aanleiding van de ingediende klacht, waarin gesteld wordt dat de klacht en de aanvraag tot bescherming goed zijn ontvangen en dat de klacht en de aanvraag tot bescherming naar de bevoegde entiteit worden doorgestuurd. Verzoeker meent dat deze brief een begin van bewijs vormt van de werkelijkheid van de incidenten die hij heeft ingeroepen.

Verzoeker meent dat de Colombiaanse autoriteiten niet in staat zijn om hem effectief te beschermen. Verzoeker verwijst naar de COI Focus over de veiligheidssituatie in Colombia van 13 november 2019 waarin te lezen valt dat zelfs politici niet effectief beschermd kunnen worden (p. 22). Verzoeker meent dat ook uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Colombia*” van september 2015 moeilijk kan besloten worden dat er sprake is van een effectieve bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet door de Colombiaanse autoriteiten van slachtoffers van de illegale gewapende groeperingen (p. 17 – 19).

Ten slotte meent verzoeker dat er sprake is van een beoordelingsfout en dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus omwille van het risico dat hij loopt vervolgd te worden door de FARC omdat hij en zijn familie weigeren met hen samen te werken en hen economisch te steunen, zonder dat zij over een effectieve bescherming van de autoriteiten kunnen beschikken noch over een redelijk intern vestigingsalternatief daar verzoeker en zijn familie op verschillende plaatsen pamfletten met bedreigingen hebben gekregen.

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken toe:

- verslag *Defensoria del Pueblo* van 8 mei 2020- “*alterta temprana*” Buenos Aires, opgesteld in het Spaans zonder vertaling (stuk 3)
- brief van de *Defensor del Pueblo Regional Bogota* van 7 januari 2020 met betrekking tot de klacht en aanvraag tot beschermingsmaatregelen die verzoeker en zijn familie hebben ingediend bij de Fiscalia, opgesteld in het Spaans zonder vertaling (stuk 4).

2.2.2. De verwerende partij dient op 8 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota in waarin zij refereert aan de COI Focus “*Colombia: veiligheidssituatie*” van 27 juli 2020.

2.3. Beoordeling

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1. De motieven van de bestreden beslissing

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde aannemelijk te maken, nu (i) de dreigpamfletten vanwege de Farc enkel kopieën betreffen die geen enkele bewijswaarde hebben (ii) los hiervan, verzoekers familie reeds meer dan twintig jaar te maken kreeg met de Farc, zonder dat daar noemenswaardige consequenties aan verbonden kunnen worden: aan de zogenaamde gerichte dreigpamfletten is nooit verder gevolg gegeven en deze hebben nooit in grote mate verzoekers leven verstoord, verzoeker bleef in dezelfde stad wonen en ging gewoon opnieuw aan het werk zonder ook maar enige melding te maken van de bedreiging bij de autoriteiten en mogelijke bescherming te zoeken, bovendien was hij in deze jaren tot vlak voor zijn vertrek erg actief als dj bij verschillende evenementen en bijeenkomsten waarvoor hij openlijk reclame maakte op zijn publiek Facebook profiel, zijn naam en adres waren te zien, dat verzoeker als dj erg in de belangstelling liep ondermijnt de ernst en de actualiteit van zijn vrees, bovendien bleef het gedurende meer dan twintig jaar bij algemene en eerder vrijblijvende pamfletten wat doet vermoeden dat deze personen verzoeker niet werkelijk wilden treffen (iii) het laatste pamflet gericht aan verzoekers moeder en haar gezin, is niet aangekomen in Bogotá, waar verzoeker sinds 2016 woont, maar wel bij zijn grootmoeder in La Balsa, Cauca. Verzoeker had zijn verblijfplaats in Bogotá nooit geheim gehouden en toch heeft dit pamflet hem niet rechtstreeks bereikt, maar slechts vanuit tweede hand, waardoor kan vermoed worden dat men verzoeker werkelijk niet in het vizier heeft. Verzoekers familie woont op nog steeds dezelfde adressen in Bogotá en La Balsa en heeft sindsdien geen pamflet meer gekregen en nooit verdere problemen gekend (iv) verzoekers verklaringen over het ontvangen van het tweede dreigpamflet in 2017 vertonen onvoldoende consistentie wat een bijkomende smet werpt op zijn geloofwaardigheid, ook over zijn opeenvolgende woonplaatsen in Colombia kan verzoeker geen eenduidige verklaringen afleggen, deze incoherenties tasten de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag verder aan (v) volledigheidshalve wordt toegevoegd dat verzoekers relaas een markante incoherentie vertoont met betrekking tot zijn paspoort: verzoeker verklaarde meermaals dat hij zijn paspoort vlak voor zijn vertrek uit Colombia had aangevraagd, zijnde eind oktober, nadat het pamflet van 22 oktober was toegekomen, het paspoort werd echter reeds afgeleverd op 10 september 2019 (B) de bewijsstukken die verzoeker neergelegd heeft, kunnen geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie en omdat (C) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Verzoeker verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor bedreigingen door de Farc en omdat hij gedwongen zal worden om zich bij de Farc aan te sluiten. Bij verzoekers familie kwamen er pamfletten toe met bedreigingen van de Farc. In 2009 kwam er bij verzoekers moeder thuis in Bogotá opnieuw een pamflet van de Farc toe, waarin het gezin werd aangemaand zich aan te sluiten bij hen en om hen economisch te steunen. Na deze brief trokken verzoeker en zijn broer uit veiligheidsoverwegingen ongeveer een jaar naar Popayan, departement Cauca, bij een oom die gepensioneerd politieagent is. In juli 2017 kwam er opnieuw een pamflet toe bij verzoekers moeder thuis in Bogotá. Verzoekers broer vertrok als gevolg hiervan naar Argentinië. Op 22 oktober 2019 kwam er een laatste pamflet toe, dit maal bij het huis van verzoekers grootmoeder in La Balsa, departement Cauca. De familie verwittigde verzoekers moeder en verzoeker. Verzoeker en zijn moeder besloten dat het beter was dat verzoeker Colombia zou verlaten en ze deden op aanraden van een advocaat aangifte bij het parket, La Fiscalía.

2.3.2.2. Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure kopieën voor van twee pamfletten van het Farc met vertaling, die rondgingen in het dorp waar zijn grootmoeder woont, kopieën van drie naar verzoekers familie gerichte pamfletten met vertaling, de eerste pagina van een klacht bij La Fiscalía zonder vertaling, zijn Colombiaans paspoort en identiteitskaart, foto's van de broer van zijn vader, foto's van Farc-commandant T.M.C., foto's van een document inzake onroerende voorheffing van familiegroden in de gemeente Buenos Aires, departement Cauca, een foto van een huis (adm. dossier, stuk nr. 6, map met documenten).

De Raad stelt vast dat verzoeker de conclusie van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing over de documenten niet betwist: *“De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, uw Colombiaans paspoort en identiteitskaart, merkt het CGVS op dat uw identiteit niet wordt betwist. Met betrekking tot de foto's van de broer van uw vader die u voorlegt en de informatie over zijn aansluiting bij de Farc in 1979, kan gesteld worden dat u zich in uw relaas niet beroept op deze feiten, noch dat wat dit betreft een vrees in uw hoofde kan worden afgeleid. Ook de foto's van Farc-commandant T. M. C. en uw eventueel verwantschap zijn in wezen niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek. U legde tevens kopieën van twee pamfletten voor vanwege de Farc, die rondgingen in het dorp waar uw grootmoeder woont (CGVS, p. 12-13). Deze pamfletten zijn echter niet concreet naar u gericht, noch op eender welke manier aan u gelinkt en bovendien circuleerden deze in een andere regio , waardoor deze niet als relevant kunnen beschouwd worden inzake uw persoonlijke situatie. Wat de kopieën van de drie naar u gerichte pamfletten van de Farc betreft, wordt verwezen naar hierboven, waar uitgebreid wordt uiteengezet dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u ten gevolge van deze vermeende brieven een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade volgens de definitie van subsidiaire bescherming, dient te koesteren. Zoals eerder al vermeld betreffen het bovendien 'kopieën' die sowieso weinig bewijswaarde hebben. U legde tevens foto's van een document van onroerende voorheffing neer waaruit blijkt dat uw familie in het bezit is van gronden in de gemeente Buenos Aires, departement Cauca, , alsook een foto van het huis. Deze bijkomende documenten zijn echter niet relevant voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming. Wat tenslotte de eerste pagina van de klacht bij La Fiscalía betreft, merkt het CGVS op dat dit document, dat bovendien niet volledig is aangezien er pagina's ontbreken, weinig toegevoegde bewijswaarde bezit. Een aangifte geeft immers slechts een persoonlijke getuigenis weer, waardoor dit geenszins beschouwd kan worden als definitieve bewijsgrond voor de vooropgestelde vermeende gebeurtenissen. Een aangifte bevat geen melding van vaststellingen die werden gedaan tijdens onderzoeksdaden en kan bijgevolg allerminst als een objectief verifieerbaar bewijs beschouwd worden.”*

Inzake de drie pamfletten die gericht zijn tot verzoekers familie, wordt verwezen naar de bespreking hieronder van verzoekers asielrelaas.

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een verslag *Defensoria del Pueblo* van 8 mei 2020- *“alterta temprana”* Buenos Aires, opgesteld in het Spaans zonder vertaling (stuk 3) en een brief van de *Defensor del Pueblo Regional Bogota* van 7 januari 2020 met betrekking tot de klacht en aanvraag tot beschermingsmaatregelen die verzoeker en zijn familie hebben ingediend bij de Fiscalía, opgesteld in het Spaans zonder vertaling (stuk 4).

Inzake beide stukken wordt opgemerkt dat deze zijn opgesteld in het Spaans en dat geen vertaling wordt bijgevoegd, waardoor deze stukken overeenkomstig artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het Procedurereglement van de Raad) niet in overweging worden genomen.

Inzake de brief van 7 januari 2020, stuk nr. 4 bij het verzoekschrift, verduidelijkt verzoeker dat gevolg werd gegeven aan zijn klacht bij La Fiscalía. In dit verband wordt opgemerkt dat het loutere feit van het indienen van een aangifte en de bevestiging van het doorgeven van deze aangifte naar de bevoegde dienst, niet aantoont dat de feiten waarvan sprake in het document dat naar aanleiding van de aangifte werd opgesteld, zich in werkelijkheid hebben voorgedaan, zodat dit document hoe dan ook objectieve bewijswaarde ontbeert.

Gelet op de inhoud van de voorgelegde documenten en hun relatieve bewijswaarde, besluit de Raad dat de documenten die verzoeker heeft voorgelegd op zich niet volstaan om de relevante elementen van zijn relaas geloofwaardig te bevinden. In dit verband verwijst de Raad ook uitdrukkelijk naar wat volgt. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies,

volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

2.3.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing grotendeels ongemoeid laat. De concrete kritiek van verzoeker beperkt zich tot het feit dat hij meent dat het niet correct is te stellen dat de pamfletten zijn leven nooit in grote mate hebben verstoord, verzoeker wijst erop dat hij meermaals moest verhuizen en dat zijn broer het land heeft verlaten. Dat hij is blijven werken, betekent volgens hem niet dat het niet gevaarlijk was om te werken. Hij bleef als DJ op kleine events optreden omdat dit een manier was om zich "levend" te voelen. Inzake zijn paspoort verduidelijkt verzoeker dat hij dit had aangevraagd met de bedoeling om zijn broer in Argentinië te gaan bezoeken. Na het ontvangen van zijn laatste pamflet heeft hij echter zijn plannen veranderd en beslist om naar België te komen.

Waar verzoeker stelt dat hij meermaals is moeten verhuizen om het risico in de buurt geïdentificeerd te zijn, te verminderen, stelt de Raad vast dat verzoeker voorbijgaat aan volgend motief:

"Ook kan worden opgemerkt dat u met betrekking tot uw opeenvolgende woonplaatsen in Colombia geen eenduidige verklaringen kan afleggen. Aanvankelijk vermeldde u dat u in 2015 vanuit Bogotá richting Popayan trok om er een jaar te verblijven, nadat u eerder ook reeds in 2009 naar Cali was verhuisd (CGVS, p. 5). Later zou plots blijken dat u niet in 2015, maar in 2009 samen met uw broer naar Popayan bent verhuisd om er naar aanleiding van de dreigbrief voor uw veiligheid bij een oom, een politieagent op rust, te verblijven (CGVS, p. 15). Het is merkwaardig dat u initieel niet uw juiste verblijfadressen kan opgeven, te meer omdat de desbetreffende verhuizing een rechtstreeks gevolg zou zijn geweest van uw problemen en dus rechtstreeks te linken is aan uw asielrelaas. Indien u werkelijk een aanzienlijke afstand diende te verhuizen voor uw veiligheid naar aanleiding van een bedreiging en daarbij gedurende een jaar afscheid diende te nemen van uw moeder, moet een dergelijke gebeurtenis ongetwijfeld een stevige impact gehad hebben, waardoor het des te meer doet verbazen dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt. Het hoeft bijgevolg geen verder betoog dat door dergelijke incoherenties de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op verder de helling komt te staan."

Het louter bevestigen dat verzoeker verschillende malen moest verhuizen, doet geen afbreuk aan bovenstaand motief inzake verzoekers niet eenduidige verklaringen over zijn verblijfplaatsen, dat de Raad zich toe-eigent en tot het zijne maakt.

Waar verzoeker aanvoert dat de dreigpamfletten wel zijn leven verstoorden en dat hij als DJ op kleine events is blijven optreden om zich "levend" te voelen, gaat hij evenzeer voorbij aan volgend motief:

"Ook aan de zogenaamd gerichte dreigpamfletten die uw gezin ontving (CGVS, p. 11-12) is nooit verder gevolg gegeven en deze hebben nooit in grote mate uw leven verstoord. Integendeel, u bent na het arriveren van het pamflet in 2017 gewoon verder gegaan met uw leven in Bogotá. Uw broer besloot te emigreren, u koos er echter voor om in dezelfde stad te blijven wonen, alsook om gewoon opnieuw aan het werk te gaan zonder ook maar enige melding te maken van de aan u geadresseerde bedreiging bij de Colombiaanse autoriteiten en mogelijke bescherming te zoeken (CGVS, p. 15, p. 19). Bovendien was u in deze jaren tot vlak voor uw vertrek tevens erg actief als dj op verschillende evenementen en bijeenkomsten in Bogotá (CGVS, p. 6). U maakte voor dergelijke optredens steeds openlijk reclame op uw publiek facebookprofiel om op die manier zo veel mogelijk mensen uit te nodigen op deze evenementen (zie voorbeelden toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Daarbij werd steeds het adres, alsook uw volledige naam en artiestennaam, openlijk vermeld. Het feit dat u steeds een relatief normaal leven kon leiden en daarbij allerminst de publieke aandacht schuwde maar integendeel net erg in de belangstelling liep als dj, ondermijnt de ernst en de actualiteit van de vrees die u verklaart te hebben. Dat het desondanks gedurende meer dan twintig jaar klaarblijkelijk bij algemene en eerder vrijblijvende pamfletten bleef – in de veronderstelling dat deze echt zouden bestaan hebben – laat sterk vermoeden dat deze personen in wezen eigenlijk niet de bedoeling hadden/hebben om u werkelijk te treffen."

Verzoeker ontkent op geen enkele wijze dat hij zijn werk als DJ openlijk verder zette en er zelfs ruchtbaarheid aan gaf op sociale media, dit ondermijnt in ernstige mate de ernst en de actualiteit van zijn voorgehouden vrees. De Raad sluit zich aan bij dit motief.

Ten slotte geeft verzoeker als uitleg over de afleverdatum van zijn paspoort in september 2019 dat hij van plan was zijn broer in Argentinië te bezoeken, maar dat hij dit plan gewijzigd heeft na het ontvangen van het laatste pamflet. Deze uitleg in het verzoekschrift staat echter in schril contrast met verzoekers verklaringen over zijn reactie op het pamflet ontvangen op 22 oktober 2019:

“Hoe heeft u hier verder op gereageerd? Dus u krijgt een dergelijke bedreiging, de volgende dagen, weken wat heeft er zich toen afgespeeld?

Nee, die periode bleef ik thuis. Ik kwam de deur niet uit en ik was toen ook al bezig met alle documenten om naar hier te komen. En dat deed ik tot de dag dat ik naar hier kwam.

Dus u bent thuisgebleven, en dan pas heeft u alle documenten in orde gebracht om naar België te komen?

Ja.

Wanneer heeft u uw vliegtuigtickets geboekt?

Het was ongeveer een week voor ik vertrok.

En uw paspoort?

Mijn paspoort hebben ze me ook 1 week voordat ik vertrok overhandigd.” (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17)

“Kan u mij eens de procedure schetsen om een paspoort in Colombia te bekommen?

Een paspoort om dat aan te vragen, dat stelt geen enkel probleem in Colombia. En 1 week later kan je het afhalen.

Wanneer heeft u dit paspoort aangevraagd?

Dat was eind oktober, voor ik naar hier reisde.” (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10)

Dat verzoeker nu plots aanvoert dat hem reeds in september 2019 een paspoort werd afgeleverd omdat hij zijn broer in Argentinië wilde bezoeken, is een uitleg *post factum* die niet strookt met verzoekers eigen verklaringen, zodat volgend motief stand houdt:

“Volledigheidshalve kan bovendien worden toegevoegd dat uw relaas tevens een markante incoherentie vertoont met betrekking tot uw paspoort. U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud dat u de nodige reisformaliteiten pas in orde bracht nadat het laatste pamflet u had bereikt (CGVS, p. 17). Het pamflet daterende van 22 oktober 2019 zou de directe aanleiding hebben gevormd voor uw vertrek uit Colombia. Daarbij verklaarde u meermaals dat u het paspoort net voor uw vertrek uit Colombia hebt aangevraagd, zijnde eind oktober (CGVS, p. 10, p. 17). Er dient echter te worden vastgesteld dat het Colombiaans paspoort waarmee u de reis naar België maakte, reeds werd afgeleverd op 10 september 2019. Dit impliceert dat u reeds voor uw rechtstreekse vluchtaanleiding, dus voordat u door uw familie op de hoogte werd gebracht van het arriveren van het pamflet vanwege de Farc, desbetreffend paspoort heeft aangevraagd en ontvangen. Bijgevolg kan worden aangenomen dat er andere beweegredenen moeten hebben meegespeeld voor het verkrijgen van een paspoort en u reeds voor het arriveren van het vermeende laatste dreigpamflet uw vertrek uit Colombia begon te plannen. Uw algemene geloofwaardigheid wordt door deze vaststelling ondermijnd. Gezien u het aanvragen van uw paspoort vastknoopt aan de bedreiging die uitging van dit laatste pamflet (het pamflet dat uw familie ontving op 22 oktober 2019) waardoor u besloot uw land te verlaten, doet deze verklaring op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid wanneer vastgesteld wordt dat ‘20 september 2019 ‘als datum van uitgifte op uw paspoort prijkt waardoor vast komt te staan dat u het paspoort al voor er zelfs maar sprake was van dit laatste pamflet aangevraagd had (zie kopie van paspoort in groene farde) (CGVS, p.10, 16-17).”

Verzoekers concrete kritiek in het verzoekschrift op enkele motieven van de bestreden beslissing beperkt zich tot het louter herhalen van zijn uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.4. De Raad merkt op dat verzoeker volgende motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat: de dreigpamfletten vanwege de Farc betreffen enkel kopieën die geen enkele bewijswaarde hebben; verzoekers familie kreeg reeds meer dan twintig jaar te maken met de Farc, zonder dat daar noemenswaardige consequenties aan verbonden kunnen worden; verzoeker was in deze jaren tot vlak voor zijn vertrek erg actief als dj bij verschillende evenementen en bijeenkomsten waarvoor hij openlijk reclame maakte op zijn publiek Facebook profiel, zijn naam en adres waren te zien, dat verzoeker als dj erg in de belangstelling liep ondermijnt de ernst en de actualiteit van zijn vrees, bovendien bleef het gedurende meer dan twintig jaar bij algemene en eerder vrijblijvende pamfletten wat doet vermoeden dat deze personen verzoeker niet werkelijk wilden treffen; het laatste pamflet gericht aan verzoekers moeder en haar gezin, is niet aangekomen in Bogotá, waar verzoeker sinds 2016 woont, maar wel bij zijn grootmoeder in La Balsa, Cauca. Verzoeker had zijn verblijfplaats in Bogotá nooit geheim gehouden en toch heeft dit pamflet hem niet rechtstreeks bereikt, maar slechts vanuit tweede hand, waardoor kan vermoed worden dat men verzoeker werkelijk niet in het vizier heeft. Verzoekers familie woont op nog

steeds dezelfde adressen in Bogotá en La Balsa en heeft sindsdien geen pamflet meer gekregen en nooit verdere problemen gekend; verzoekers verklaringen over het ontvangen van het tweede dreigpamflet in 2017 vertonen onvoldoende consistentie wat een bijkomende smet werpt op zijn geloofwaardigheid, ook over zijn opeenvolgende woonplaatsen in Colombia kan verzoeker geen eenduidige verklaringen afleggen, deze incoherenties tasten de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag verder aan.

De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoeker uiteengezette vluchtverzoek ongelooftwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

De Raad is, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat het feit dat verzoekers familie al meer dan twintig jaar te maken kreeg met de Farc, zonder dat daar noemenswaardige consequenties aan verbonden waren, dat verzoeker erg actief was als hij openlijk op sociale media reclame maakte voor evenementen waarbij zijn naam en adres werden vermeld, dat het laatste pamflet niet bij hem is toegekomen maar bij zijn grootmoeder, dat de verklaringen van verzoeker over het pamflet van 2017 onvoldoende consistentie vertonen, dat verzoeker geen eenduidige verklaringen kan afleggen met betrekking tot zijn opeenvolgende woonplaatsen in Colombia, dat zijn verklaringen over zijn paspoort een markante incoherentie vertonen, contra-indicaties vormen voor de geloofwaardigheid en de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.2.5. Waar verzoeker verwijst naar informatie over de Farc in de jaren zeventig en tachtig, merkt de Raad op dat deze informatie actualiteitswaarde ontbeert. In dezelfde informatie wordt verwezen naar de mogelijkheid van mensenrechtenschendingen in de gemeente Buenos Aires onder meer door dreiging door het gebruik van pamfletten en dat er sprake is van gedwongen rekrutering. In dit verband merkt de Raad op dat hierboven is gebleken dat verzoekers verklaringen over de dreigpamfletten die zijn familie kreeg dat ze zich moesten aansluiten bij de Farc of de Farc moesten steunen, ongelooftwaardig is of minstens niet volstaat om *in concreto* aan te tonen dat er in hoofdzaak van verzoeker sprake is van een vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade. Bovendien is de informatie die verzoeker in dit verband voorlegt (stuk 3 bij het verzoekschrift) opgesteld in het Spaans en niet vertaald, behoudens de twee in het verzoekschrift geciteerde paragrafen. Er wordt herhaald dat overeenkomstig artikel 8 van het Procedureglement van de Raad, dit onvertaald document niet in overweging wordt genomen.

Verzoeker verwijst ook naar het verslag "*Overview of violence against social leaders in Colombia*" van de NGO Insight Crimes van 18 februari 2020. In dit verband wordt opgemerkt dat verzoeker nooit verklaard heeft dat hij een sociale of politieke leider is, zodat de verwijzing naar dit artikel niet dienend is.

Verzoeker verwijst naar de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" gepubliceerd door de UNHCR in september 2015. Verzoeker citeert ook uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Colombia van 13 november 2019 waaruit blijkt dat onder meer de Farc aanwezig is in Bogotá en meent dat daardoor wordt aangetoond dat zijn vrees door hen te worden vervolgd aannemelijk en actueel is. In dit verband stelt de Raad opnieuw vast dat een loutere verwijzing naar informatie niet volstaat, nu verzoekers verklaringen over de dreigpamfletten en de gevolgen daarvan voor hem en zijn familie niet geloofwaardig zijn. Met het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Colombia, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die de appreciatie in de bestreden beslissing kan ombuigen.

Ten slotte stelt verzoeker dat de Colombiaanse autoriteiten niet in staat zijn om hem effectief te beschermen. In dit verband wordt herhaald dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij vervolgd wordt door de Farc en dat hij vermeldt dat hij een klacht heeft kunnen indienen bij de Fiscalía, zodat hij niet aantoonde een beschermingsnood te hebben.

2.3.2.6. Verzoeker beperkt zich in wezen tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn incoherent bevonden verklaringen en het zonder meer tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op wat voorafgaat blijft verzoeker in gebreke de door hem voorgehouden problemen met de Farc in Colombia aannemelijk te maken. Zijn betoog met betrekking tot het gebrek aan doeltreffende bescherming door de Colombiaanse overheid is bijgevolg niet dienstig.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, minstens dat eruit geen actuele vrees kan blijken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Colombia zou hebben gekend.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de informatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met de *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met de ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals de ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van UNHCR van september 2015, als de COI Focus *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Verwerende partij zet in haar aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie, namelijk de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 27 juli 2020 het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn.

Op basis van deze analyse besluit de Raad dat niet blijkt dat voor verzoeker actueel een reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.6. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET